

באל שדי - נראהתי להם מותוק אספקלריה שלא מאייה, ולא נראהתי מותוק אספקלריה המאייה. ואמ' אמר שחרי השפטשו בזקבה לבך ולא יותר - בא ראה שאינם נפרדים לעולמים. זהו שכחוב וגם הקמתי את בריתך אפס, שחרי הברית התchapרה עמה.

מתקרוש ברוך הוא יש לאדם ללמד, שחרי הוא אמר שלא נודע להם, שכחוב באל שדי, וככתוב גם הקמתי את בריתך אפס, כדי לקיים הברית ביחד אחד, וגם הקמתי את בריתך אפס וגוו. הרי נאמר, מי שזוכה לברית יורש את הארץ.

רבי חייא ורבי יוסי היו מצויים يوم אחד לפניו רבי שמעון. פתח רבי שמעון ואמר, גورو לכם מפני חבר כי חמה עונות חבר למן תדעון שדון. שדין כתוב. גورو לכם מפני חבר, איזו חבר? זו (ויקרא כ) חבר נקמת נקס ברית, שהרי חבר זו עומדת להסכל על מי שמשקר בברית. שב' מי שמשקר בברית, הנקמה שנוקמים מפנו זו חבר זה.

זהו שכחוב כי חמה עונות חבר. מה הטעם? משום שמי שמשקר בברית, מفرد את ההשוכה, ולא נוטל מי שנוטל, ולא נתן למקוםו, שהרי לא התעורר אל מקוםו. וכל מי ששומר את הברית זו, הוא גורם להתעורויות של ברית זו למקומה, ומתרבים עליוinos ומחותנים.

מי מעורר ברית זו למקומה? בשניהם צדיקים בעולם. מני לנו? מכאן, שכחוב וגם הקמתי את בריתך אפס לחתת להם את הארץ בגען את ארץ מגיריהם. מה זה מגיריהם? כמו שנאמר גورو לכם

באל שדי: אתה זינא להו, מגו אספקלריה דלא נחרא. ולא אתה זינא מגו אספקלריה דנחרא. ואי תימא דהא אשפטמוני בנוקבא בלבד ולא יתר. תא חזי, דלא אתה פירוש לעלמין, הדא הוא דכתיב וגם הקימותי את בריתך אפס, דהא ברית אתה בעמה.

מקודשא בריך הוא אית ליה לבר נש למילף, דהא איהו קאמ' אמר דלא פריש לוין, דכתיב באל שדי, וככתוב וגם הקימותי את בריתך אפס, בגין לך יומא ביהודה חד, וגם הקימותי את בריתך אפס וגוו'. הא אמר, מאן דזכי לברית, ירת לאירועא.

רבי חייא ורבי יוסי, הו שביבה יומא חד קמיה דרבי שמעון, פתח רבי שמעון ואמר, (איוב י"ט) גورو לכם מפני חבר כי חמה עונות חבר למן תדעון שדון. שדין כתיב. גورو לכם מפני חבר, מאן חבר. דא (ויקרא כ"ו) חבר נוקמת נקס ברית, הדא האי חבר קאים לאספכלא מאן דמשקר בברית, דכל מאן דמשkar בברית, נוקמא דנקמי מגיה, האי חבר הוא.

הדא הוא דכתיב, (איוב י"ט) כי חמה עונות חבר. מי טעמא. בגין דמאן דמשkar בברית, פריש תיאובתא, ולא נטיל מאן דנטיל, ולא יהיב לאתריה, הדא לא אתעד לגביה אתריה. וכל מאן דנטיר ליה להא ברית, איהו גרים לאתעדרא להא ברית לאתריה. ואתברכאנ עלאין ותתאיין.

מאן אתעד הא ברית לאתריה. כד אשתקחו זכאין בעלמא. מאן לוין, מהכא, דכתיב, (שםות ו) וגם הקימותי את בריתך אפס לחתת להם את הארץ בגען את ארץ מגיריהם. מי את ארץ בגען את הארץ מגיריהם.